

Shirareta sekai

De terugkeer van Layhar

知
ら
れ
た
世
界

Kirsten Groot

Shirareta sekai

De terugkeer van Layhar

知
ら
れ
た
世
界

Kirsten Groot

ZILVER
BRON

© 2018 Kirsten Groot
© 2018 Zilverbron
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Kim ten Tusscher en Marijke van Leeuwen
Illustratie: Catherine Glazkova en Guiyuan Chen /shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Kelly van der Laan

Eerste druk, november 2018

ISBN 978 94 6308 137 5
NUR 285

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: [zilverbron](https://www.facebook.com/zilverbron)
Twitter: [@Zilverbron](https://twitter.com/Zilverbron)
webshop: www.artbooksshop.com

Zilverbron is een label van uitgeverij Zilverspoor, speciaal opgericht om beginnende auteurs en onconventionele boeken een podium te bieden. Meer informatie over Zilverspoor kunt u vinden op www.zilverspoor.com.

*Voor opa Pukkie, oma Gerretje, opa Hoes
en oma Brouwers*

序章

Proloog

Waar is ze?

Katsu baande zich een weg door het nachtelijke bos. Eerder op de dag had het flink geregend, dus hij moest uitkijken dat hij niet onderuitging op de glibberige grond. Zijn voeten zakten nog net niet weg in de modder. Hier en daar waren de gebruikelijke geluiden te horen van de roofdieren die hun jacht begonnen.

Hij zag geen hand voor ogen, dus hij moest op zijn andere zintuigen vertrouwen. Frustratie kolkte in zijn binnenste. Hij was nu al ruim een uur bezig met zijn zoektocht, maar nog zonder succes. Waar was dat kreng gebleven? Kigawa Emi – als dat tenminste haar echte naam was – was als een geest. Hij had haar het bos in zien rennen en de dorpelingen beloofd haar terug te halen. Het zag er echter naar uit dat hij haar onderschat had. Nu ze uit het zicht verdwenen was, kon hij haar op geen enkele wijze opsporen, want ze had geen voetsporen achtergelaten.

Emi had ruim zes jaar in het dorp gewoond, maar het was allemaal een leugen geweest. Katsu dacht terug aan die jaren. Hadden ze iets gemist? Voortekenen? Ze hadden geen flauw benul gehad van wat ze écht was. Het feit dat dat volstrekt normaal was, maakte het niet minder beschamend. Hoshimura was bespeeld door die vervloekte vosvrouw.

Vossen waren de meesters van illusies en gedaanteverandering en het bleek weer dat bijna niemand daartegen opgewassen was. Emi had misbruik gemaakt van hun onwetendheid en hun gastvrijheid. Ze had onderdak en voedsel gekregen, nadat ze iedereen verteld had dat ze haar familie verloren had. Niet dat iedereen in Hoshimura dat uit de goedheid van zijn hart had gedaan, Katsu was er vrij zeker van dat een groot deel van de mannen Emi alleen met giften had overladen omdat ze een mooie vrouw was. Lang sluike haar, een haast witte huid, hoge jukbeenderen, alles wat in Ōkoku over het algemeen als ideaal werd gezien.

Hij voelde zich misselijk bij de gedachte dat hij zijn dochter regelmatig naar Emi had gestuurd om haar te helpen. Hij had Ai willen leren dat zorg voor anderen belangrijk was, maar als hij dít had geweten, had hij alles zo anders aangepakt.

Gisteren had een van de dorpingen in paniek geroepen dat hij Emi in de badplaats had gezien. Ze had vossenoren en harige staarten gehad. Misschien was ze ergens van geschrokken en wist ze daardoor haar gedaante niet te behouden? De reden maakte niet uit. Katsu had het in eerste instantie niet geloofd, nee, niet willen geloven. Hij had haar immers een goed rolmodel voor Ai gevonden. Ze had de schijn gehad van een intelligente en behulpzame vrouw. De waarheid, echter...

Hij keek omhoog naar de maan. *Dus... was dit het plan? Waarom heeft u ons zo'n leugenaar gestuurd om haar vervolgens weer te doen verdwijnen, voordat ze berecht kon worden?*

De maangodin zweeg, zoals ze altijd deed. Ze hing zilver en raadselachtig in de zwarte lucht.

Katsu twijfelde of het nog wel zin had om verder te zoeken. Wat had hij gedacht? Dat hij een vos als

Emi in het bos zou kunnen vinden? Hij wist niet eens hoeveel staarten ze had en hoe machtig ze dus was. Vijf? Zeven? Als ze er negen had, dan had hij er beter nooit aan kunnen beginnen. Misschien kon hij beter terugkeren? Zijn vrouw en dochter zaten thuis op hem te wachten. Hij had met Ai afgesproken dat hij haar vanavond shōgi zou leren spelen. Zijn dochtertje was nog een beetje te jong voor zo'n strategisch bordspel, vond hij. Ze had hem echter geen rust gegund totdat hij ermee instemde.

Ja, laat ik maar gaan. Die bedriegster ga ik nu toch niet meer vinden. Morgen organiseer ik wel een uitgebreidere zoektocht. Katsu draaide zich om. Nu hij weer terug moest lopen, zou de grond dalen in plaats van stijgen. *Dit wordt nog wat...*

Hij zette de eerste stappen naar voren, maar gleed al snel over de grond uit en landde midden in de modder. Zijn zilverwitte haren waren vervuild door de viezigheid. Teleurgesteld keek hij naar de lange lokken. *Dat wordt dus eerst wassen en daarna pas shōgi...*

Hij stond weer op en ging verder. Hij kreeg het voor elkaar om het uitglijden tot een minimum te houden. Misschien was het een goed idee om nog een laatste keer de energiegolven af te zoeken, bedacht hij zich.

Als elf was hij van nature gevoelig voor energie. Hij had de afgelopen uren al meerdere keren op deze manier geprobeerd dat wijf te vinden, dus waarschijnlijk zou het nog steeds geen resultaat opleveren. Toch sloot hij zijn ogen en kamde hij de omgeving uit. *Niet geschoten is altijd mis.*

Hij vond niet wat hij zocht, maar iets anders trok wel zijn aandacht.

Vanuit het noorden voelde hij een sterke energie die zijn dorp omringde. Ieder wezen had een barrière die zijn geest tegen energie van buitenaf beschermde en kon deze in geval van nood sterker maken. Wat Katsu

voelde, was echter niet een krachtig geestenschild, zoals het ook weleens genoemd werd. Het was een sterke golf energie die uit de barrière gestoten werd.

Zoals bij een aanval!

Katsu zette het op een rennen en hoopte vurig dat hij ongelijk had, al wist hij in zijn hart dat zijn detectievermogen hem nooit eerder in de steek had gelaten. Hij had het als soldaat in veldslagen gebruikt om zicht te hebben over het hele gebied en om verrassingsaanvallen van tevoren aan te voelen komen.

Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft, laat me op tijd zijn!

Gegil en gekrijs vulden de nachtlucht en de scherpe geur van rook drong in zijn neus. Alsof er iets brandde. *Kazumi! Ai!* Zouden ze veilig zijn? Zijn hart klopte zo hard dat het pijn deed. Hij moest opschieten! Paniek stroomde door zijn lijf en vulde hem met de energie die hij nodig had om door te rennen. *Wat als ze...?* Katsu durfde die gedachte niet af te maken. Hij wuifde hem weg. *Nee, ze moeten het redden.* Hij veegde ruw zijn haren uit zijn bezwete gezicht. Nu kon hij het luide geknetter van vuur horen. Door de laatste rijen bomen die Katsu van het dorp scheidde, zag hij wezens hun brandende huizen uitrennen. Gedreven door doodsangst vluchtten ze naar het bos, soms ten koste van elkaar.

Katsu ging tegen de stroom in en riep wanhopig: 'Kazumi! Ai! Waar zijn jullie?'

Wezens die hij zijn vrienden had genoemd, duwden hem opzij om zelf sneller weg te kunnen komen. Ze leken hun omgeving volledig te zijn vergeten.

'Verdomme!' Hij rende zoekend over de paden, totdat hij zijn dochter bij de waterput op de grond zag liggen. Ietwat ruw trok hij haar overeind. Hij controleerde of ze niet gewond was en tilde haar op. *Waar is Kazumi? Waarom is ze niet bij Ai?*

Ai huilde en sloeg haar armen om zijn nek heen.

'Ik... ik ging water halen...'

'Rustig maar,' suste hij haar.

'Katsu! Ai!'

Hij draaide zich om en zag Kazumi op hem afrennen. De onverwachte aanval had haar niet toegestaan om andere kleding aan te trekken. Haar mintgroene japon was op verschillende plekken gescheurd en bedekt met bloedvegen. Haar voorhoofd was bezweet en de knot in haar haren was uitgezakt. Tot zijn opluchting had ze haar zwaard wel gepakt. Niet dat hij anders verwacht had. Als iemand op een dergelijke situatie voorbereid was, was het Kazumi wel. Ze voegde zich bij hem en plantte snel een kus op zijn wang en die van Ai, duidelijk dankbaar dat ze haar kind in deze chaos levend had teruggevonden. Haar handen trilden en omklemden haar wapen krampachtig. Katsu had zijn vrouw al jaren niet zo woest gezien.

'Katsu,' zei Kazumi ernstig, 'we moeten hier weg. Nu!'

Je meent het?! Katsu knikte en rende met Ai in zijn armen zijn vrouw achterna, koortsachtig zoekend naar een uitweg.

Een gewapende man sprong uit een steegje en stortte zich op Kazumi. Bliksemsnel dook ze weg en zwaaide haar zwaard naar de nek van de man. Zijn hoofd viel van zijn schouders en rolde over de grond.

Dit was de eerste keer dat Katsu een van de aanvallers van dichtbij zag. Hij had, net als de andere aanvallers, twee zwaarden bij zich, een lange en een korte, en droeg het kenmerkende harnas van een krijger. *Soldaten? Heeft de koning hier bevel tot gegeven!?*

Het voelde alsof zijn hart fijngeknepen werd. Waarom gebeurde dit? Hij had meermaals zijn leven op het spel gezet voor Ōkoku. Nooit had hij getwijfeld of dat het waard zou zijn. Verrek, als koning Tora hem bevolen had ter plekke zijn eigen leven te nemen, had

hij dat nog gedaan ook. Alles voor zijn geboorteland... Hij had talloze keren op het slagveld de vijanden van Ōkoku naar het Hiernamaals gestuurd. Hij had zijn ziel uit pure loyaliteit met moord vervuild en dít was wat hij ervoor terugkreeg?! En hij niet alleen. De helft van de mannen in dit dorp had namens koning Tora gevochten en nu had die zomaar besloten zijn trouwe dienaren af te slachten!

Diepe verontwaardiging borrelde op in Katsu's binnenste. Hij rukte zijn katana uit de schede. Eigenlijk hoorde hij het met twee handen vast te houden, maar met kleine Ai op zijn arm moest hij het met één doen. *Waarom ben ik geen magiër?* Dat had alles minder ingewikkeld gemaakt.

Ai begroef haar gezicht in zijn hals, wild snikkend, en Katsu klemde zijn tanden gefrustreerd op elkaar, zoekend naar zijn vrouw die hij inmiddels uit het oog had verloren. Talloze keren had hij het slagveld betreden, maar geen enkele keer was zijn kind daarbij geweest. Zijn vrouw kon voor zichzelf zorgen, dat had ze zojuist wel getoond; Kazumi was een getalenteerde soldate en de eeuwen hadden hier geen verandering in gebracht. Vijfhonderd jaar geleden had ze tijdens de grote Rassenoorlog naast hem gevochten; het was een legendarische oorlog geweest die een eeuw had geduurd en in één nacht beëindigd was. Katsu kon zich de veldslag nog levendig herinneren, al was het einde ervan wazig. Het was het meest chaotische gevecht dat hij in zijn leven meegemaakt had. Toch had hij zich er vol passie in gestort. Hij was destijds pas net volwassen geweest en had een intense drang gevoeld zichzelf te bewijzen. Of zijn partij aan de winnende hand was geweest, wist hij niet. Hij wist alleen dat het was alsof de tijd plots stil had gestaan. Verder kon hij zich vage beelden van een reusachtig donker wezen voor de geest halen, en natuurlijk de miljarden sterren

die uit de hemel leken te vallen. Zelfs voor iedereen die eeuwen na de Rassenoorlog geboren was, was de sterrenregen een bekend historisch fenomeen. Hij had het begin van een nieuwe periode en een nieuwe jaartelling aangekondigd. Katsu had gewild dat hem meer was bijgebleven; hoe erg hij zijn best ook deed, de details van die nacht bleven onbereikbaar. Het was ook al eeuwen geleden. In de tussentijd hadden Katsu en Kazumi zowel strijd als vrede gekend en hadden ze in beide situaties voor zichzelf gezorgd.

Ai was daarentegen pas tien jaar oud. Het was Katsu's verantwoordelijkheid om voor haar te zorgen, al ging dat hem momenteel niet geweldig af. Niet op deze manier. Hij zou dit niet redden. Niet met Ai erbij. Hij was gedwongen de zwaarste keuze in zijn lange leven te maken, hoe hartbrekend het ook was. Hoe graag hij haar ook bij zich wilde houden, hij kon nu niet egoïstisch zijn. Als de ervaren krijgers zoals hij de strijd niet aangingen, hadden de andere dorpingen geen kans om te vluchten. 'Ai, luister heel goed naar me,' zei hij knarsetandend.

Zijn dochttertje keek op en haar ogen verrieden de angst die haar vanbinnen verteerde.

Katsu slikte en verjoeg de brandende tranen zo goed en kwaad als dat ging. Hij deed dit voor haar. 'Je kent het kleine beekje in het bos, toch?'

Ai knikte.

'Ik wil dat je daar nu direct naartoe rent. Zorg ervoor dat die vreemdelingen je niet kunnen vinden, oké? Het is net verstoppertje.'

'Maar papa, ik wil bij jou blijven.'

'Dat weet ik, schat. Papa komt naar je toe zodra hij kan, oké?'

Verse tranen rolden over Ais wangen terwijl ze haar vader aanstaarde.

'Beloof me, Ai, dat je niemand jou zal laten vinden.'

Zijn stem brak halverwege de zin en hij slikte een brok in zijn keel weg.

Ze knikte dapper.

In zijn ooghoek zag Katsu de soldaten dichterbij komen. Hij zette zijn dochter op de grond en kon zijn zwaard nu eindelijk met twee handen vasthouden. Hij keerde zijn rug naar haar toe en richtte zijn wapen op de naderende soldaten. 'Ai, verdwij!'

'Maar...'

'Ren, verdomme!' brulde hij.

Hij hoorde Ais kleine voeten in beweging komen en stortte zich op de aanvallers. Nu hij zich eindelijk vrij kon bewegen, was hij vol in zijn element. Zijn hart pompte het bloed razendsnel door zijn lichaam en de adrenaline herinnerde hem aan de veldslagen van vroeger.

Hij wierp een laatste blik over zijn schouder naar de rand van het dorp waar hij Ai zag, die tussen de donkere bomen door rende en op werd geslokt door de duisternis. Zijn dochter was tenminste veilig.

*Als je de grot van de tijger niet binnengaat,
zal je zijn welpen niet vangen.*

虎 子
を 得
ず
虎 穴
に 入
ら
ず
ん
ば

第 1 章

De vlucht

Ai werd wakker door de felle zonnestrallen die op haar oogleden prikkelden. Ze snoof de frisse ochtendlucht naar binnen en verliet het boomhutje waarin ze geslapen had. Zoals elke ochtend wanneer ze wakker werd, ging Ai in kleermakerszit zitten en sloot ze haar ogen. *Waar zijn jullie?*

Ze concentreerde zich op de energiegolven in haar directe nabijheid. Ze onderscheidde drie nieuwe figuren, ongeveer zevenhonderd meter van haar verwijderd. Wat voor wezens het waren, kon ze niet benoemen. Hun geestenschild was zo dun dat ze evengoed konijnen konden zijn. Na enkele minuten zo gezeten te hebben, gaf ze het zoeken op. Teleurgesteld leunde ze achterover tegen de brede boomstam en staaarde naar de wolken in de lucht.

Vijf jaar... en ze zijn nog steeds niet gekomen.

Een traan gleed over haar wang. Ze miste haar ouders vreselijk. Haar eerste jaar alleen in het woud had ze geen vijf minuten gekund zonder de omgeving via haar energie uit te kammen, ze had niet geweten wat ze anders moest doen. Nu deed ze het alleen nog zoudra ze wakker werd en vlak voordat ze ging slapen, en zelfs dat werd steeds zwaarder, omdat telkens dezelfde teleurstelling op haar wachtte.

'Weet je zeker dat we goed lopen?'

Ai keek op toen ze de stem hoorde. Ze gluurde tussen de bladeren door en zag een groep van drie mensen. *Dus de energie was van hen.* Het verklaarde direct waarom de energiegolven zo zwak aan hadden gevoeld. Haar buik verkrampde van de spanning terwijl ze naar de mensenreizigers keek.

Ze zagen haar niet en konden haar dus niets doen. Toch voelde ze zich niet op haar gemak. Twee mannen liepen voorop, beiden met een relatief klein zwaard voor zelfbescherming. Een vrouw gekleed in een vrij sobere kimono volgde hen. De twee mannen hadden op het midden van hun hoofd in een strakke baan hun haar weggeschoren, en het resterende haar naar achteren geborsteld en ondersteboven in een knot gebonden. Een van hen had een kaart bij zich, waar hij puzzelend naar staarde.

Hij draaide hem een paar keer ondersteboven, voordat hij antwoordde: 'Ja, we gaan zeker weten de juiste kant op.'

De man die naast de kaartdrager liep, had een bedenkelijke blik.

'Nou, laten we het erop wagen. Maar de volgende keer nemen we de normale route. Ik vertik het om nog een keer door dit vervloekte woud te lopen! Het is gevaarlijk en nergens voor nodig!'

'Kom op, wat is er zo gevaarlijk aan?'

'Er lopen hier... tijgers rond!'

De kaartdrager schudde afkeurend zijn hoofd. 'Er zijn helemaal geen tijgers in het Ōmori woud. Ik denk dat je hier niet veel gevaarlijkere dieren gaat treffen dan vossen. Heel misschien een wolf of een beer.'

'Ja, en wat als we een kwaadwillende vos tegenkomen? Dadelijk komen we in een of andere illusie terecht en dan -'

'Hou toch eens op. Er gebeurt ons helemaal niets hier. We zijn al bijna bij Hoshimura en daar is een con-

trolepunt. Denk je dat de mannen daar zich druk maken om zoiets nietigs als vossen?’ De kaartdrager leek nu echt zijn geduld te verliezen.

Controlepunt? Waar is dat nu weer voor?

‘Ja, wacht maar tot je een negenstaartige vos tegenkomt. Dan piep je wel anders,’ bromde de andere man nog. ‘Wacht, zei je nu net dat er een controlepunt was?’

De kaartdrager sloeg zijn ogen ten hemel. ‘Oh nee, zeg me niet dat je je identiteitspapieren vergeten bent!’

‘Nee, nee... ik heb ze hier wel ergens.’ De man doorzocht snel zijn spullen. ‘Ach, waarom moesten ze ook zo nodig een controlepunt neerzetten?’

‘Nieuwe wetten. Magische wezens mogen Ōkoku niet meer binnenkomen.’

‘Nou, we zien er toch niet bepaald uit als elfen ofzo?’

‘Hé, ik bepaal de regels niet.’

De groep liep verder en zette het gesprek buiten Ais gehoorsafstand voort.

Telkens wanneer zulke onwetende mensen zulke zaken tijdens hun reis bespraken, werden alle pijnlijke herinneringen in haar gezicht gegooid. Alsof dat nog niet erg genoeg was, volgden de gebeurtenissen haar ook wanneer ze alleen was. Ze spookten door haar hoofd in het duister van de nacht. Alleen de maan was er dan om haar te troosten. De beelden die sinds dat bloedbad op haar netvlies gedrukt waren, gunden haar geen rust. Verkoolde lijken, losse ledematen die in bloedplassen lagen, de vernietigende vlammen die Ai omringden met hun afgrijselijke hitte. Ze was die nacht water gaan halen om een badje mee klaar te maken voor haar en haar moeder. Toen ze bij de waterput was aangekomen, begon het geschreeuw en de paniek. Plotseling renden er dorpelingen alle kanten op en iemand had haar aan de kant geduwd, waardoor ze op de grond belandde, totdat haar vader haar overeind

trok.

Papa... Ai kreeg een zure smaak in haar mond en slikte hem snel weg. Soms leek het alsof haar leven voor die nacht niets meer was geweest dan een droom. Andere keren leek het juist alsof haar leven nu de droom was.

Ai kon zich nog goed herinneren hoe ze naar de bossen was gehold, de jammerklachten van haar benen negerend. Hier en daar was ze over levenloze lichamen gestruikeld, die haar paniek slechts verergerden. Ze belandde meermaals in het bloed van haar dorpsgenoten, wier ogen dof naar de hemel gericht waren. Onverhoopt spuugde ze de inhoud van haar maag uit. In een normale situatie was ze nooit in dit duister het woud in gegaan, uit angst voor alle gevaren die het verborg. Op dat moment leken de bomen echter een veilige haven.

Ze was in de schaduwen van het bos terechtgekomen en rende door naar het beekje waar ze altijd met haar vrienden speelde. Eenmaal bij het beekje aangekomen stak ze huilend haar bebloede handen in het water. Angst. Opluchting. Ze voelde alles tegelijkertijd. Ruw wreef ze over haar handen in een poging het bloed van de lijken eraf te wassen. Ze waste ook haar gezicht, al kon ze niet zien of dat daadwerkelijk schoon werd. Haar japon was sowieso een verloren zaak, dus probeerde ze het bloed er niet eens af te wassen. Hevig snikkend en lichtelijk kokhalzend bleef ze wrijven en wrijven, totdat haar bevende handen flink geïrriteerd waren.

Nadat ze ze uit het water had gehaald, trachtte ze haar handen met de stof van haar kleding te drogen. Ook dit deed ze hardhandig, terwijl ze – onderhand geluidloos – huilde. Herhaaldelijk ging ze met haar dunne huid langs haar benen, van boven naar beneden en weer terug. Ai negeerde haar brandende rode

huid.

Het ritselen van bladeren deed haar opschrikken en razendsnel dook ze achter de struiken. Ze legde haar kapotte hand tegen haar mond en neus, zodat niemand haar ademhaling zou horen, en wachtte angstig en gebroken af.

Zo zat ze het resterende deel van de nacht, totdat de rode zon aan de hemel verscheen en aan zijn dagelijkse reis begon, haast alsof er niets bijzonders was gebeurd die nacht.

Tijdens haar eerste jaren in het woud had ze het gevoel gehad dat ze gek zou worden. Haar enige houvast was de gedachte dat het Lot haar ooit goedgezind zou zijn. Wanneer ze 's nachts, nog nahijgend van haar nachtmerries, haar blik op de maan richtte, hoorde ze het geruststellende gefluister van de maangodin. Het was een aanmoediging om hier vandaan te gaan en ergens anders een leven op te bouwen. Ai was echter nog te angstig om de plek waar ze zich veilig voelde achter zich te laten.

De gedachte alleen al bracht haar in een milde paniek. Ze probeerde te kalmeren. *Adem in... en adem uit.*

Ze klom de boom uit en liep naar het beekje ernaast. Ze dompelde haar hoofd helemaal onder. Dat was heerlijk verfrissend, vooral als het zo bloedheet was. In de beek zag ze twee karpers vrolijk ronddobberen. Ze cirkelden in alle rust om elkaar heen. Ze hadden beide een prachtige lichte kleur. Ai bewonderde de vissen en merkte hoe haar zicht langzaam vertroebelde. De karpers waren nu niets meer dan twee lichtvlakken die samensmolten tot een cirkel. Een witzilveren bol. Ai schudde verwoed haar hoofd en knipperde met haar ogen. Ze was kennelijk toch niet wakker genoeg. Haar zicht was naar zijn oude glorie hersteld en Ai liet de karpers achter zich.

Ze liep langs het beekje, dat uiteindelijk in een rivier uit zou komen, en keek zoekend om zich heen in de hoop eten te vinden voor haar voorraadje. Ai kwam uit bij een brug. De dorpelingen van Hoshimura hadden de brug altijd schoongehouden. Nu dacht niemand daar kennelijk meer aan. Jaren geleden had Ai getwijfeld of haar dorp überhaupt nog bestond; ze had het niet aangedurfd om terug te gaan en te kijken. Een deel van haar was bang geweest de dode lichamen van haar ouders daar te vinden. Ze wist niet zeker of ze er klaar voor was om dat onder ogen te komen. De vele reizigers die ze erover had horen praten, bevestigden echter elke keer weer dat het dorp geen verlaten kerkhof geworden was. Ergens maakte het Ai boos dat Hoshimura, na alles wat daar gebeurd was, nu door mensen werd bewoond. *Die vervloekte mensen...*

Het hout van de brug was begraven onder een dikke laag felgroen mos. Ai liep eroverheen en ging tegen de stam van de oude treurwilg zitten. Hier kwam ze elke dag om in rust te eten. Ze haalde een eivormige oranje vrucht tevoorschijn die ze uit haar voorraadje meegenomen had, en zette haar tanden in het vruchtvlees. Een zoetzure smaak vulde haar mond.

Ai richtte haar blik op het zacht stromende water. Om de een of andere reden gaf het haar een veilig gevoel. Een groepje otters zwom behendig tussen de lelies door op weg naar de rivier. Ze schrok toen ze bladeren hoorde ritselen. *Zijn het de mensen?* Haar hart stond abrupt stil.

Uit de struiken niet ver van de wilg kwam een roodbruine vos aangelopen.

Ai ontspande weer. 'Oh, jij bent het.' Ondanks dat ze hem al jaren kende, vond ze Chimata af en toe nog steeds een beetje eng – zijn blik en de manier waarop hij sprak, waren best intimiderend – maar hij was het enige gezelschap dat ze had. Ze had niet echt de luxe

om te klagen.

Een paar weken nadat ze uit haar dorp gevlucht was, had ze Chimata voor het eerst gezien. Het was een moment dat ze niet snel vergeten zou. Het bloedbad was tegen het einde van de herfst geweest. Bij de komst van de winter had ze al snel honger geleden. Ai kon zich alles nog goed voor de geest halen.

Sneeuwvlokken dwarrelden naar beneden en voegden zich bij hun soortgenoten op de grond. Ai zat rillend tegen haar schamele hutje en had haar armen om haar opgetrokken benen geslagen. Haar japon was verre van dik genoeg om haar tegen de kou te beschermen en ze was er vrij zeker van dat de dood haar spoedig zou komen halen. De tranen op haar wangen waren zo goed als bevroren. Ais puntige oren gloeiden van de pijn en elke zucht verliet haar mond als een dun wolkje.

Een luide stem bereikte haar. Hij leek van ver te komen. *'Ga je ooit nog opstaan, kind?'*

Ai keek op en zag een roodbruine vos voor haar staan. De vos wierp haar een intense, haast afkeurende blik toe.

'Wat?' vroeg ze verward. Het moment voelde zo onwerkelijk.

'Je weet dat je doodgaat als je daar blijft zitten, hè?'

'Je praat...!' stamelde Ai. 'Hoe...?'

'Natuurlijk praat ik. Ik ben een vos,' zei de vos verontwaardigd. *'Wat dacht je dan dat ik was? Een rode panda?'*

'Nee... het spijt me,' zei ze nog altijd verward. Ze had nooit geweten dat vossen met één staart konden praten. Ze probeerde voor de vos te buigen en merkte direct dat zelfs de kleinste beweging haar immense pijn bezorgde. Al haar ledematen prikten. 'Auw...' jammerde ze.

'Doe niet zo zielig. De goden kennen geen genade,' zei

de vos streng. *'Sta op en volg mij.'*

'Nou, je hoeft niet zo bot te doen,' zei Ai gekwetst. 'Wie ben je überhaupt?'

De vos leek die opmerking allerm minst te waarderen. *'Je hoeft niet zo bot te doen?! Je sterft van de honger en de kou, en dat is wat je te zeggen hebt?'* bulderde hij. *'Wil je soms dood?'*

Ze schrok en keek beschaamd weg. Haar maag deed pijn van de leegte. De vos had gelijk: als ze niets deed, zou ze echt sterven. Nieuwe tranen welden op. Ze wilde niet doodgaan. Angst vulde haar wezen. 'Nee,' piepte ze.

'Stop dan met klagen en volg me,' beval de vos haar. *'Hier blijven wachten, brengt je nergens. Ik ben degene die je in leven gaat houden.'*

Ai deed zoals haar werd opgedragen en stond moeizaam op. Op trillende benen liep ze achter het vreemde dier aan. Ze wist niet wat hij van plan was, maar ze was te bang voor de dood om hem niet te volgen.

Niet al te ver van haar slaapplek hield de vos halt.

In de sneeuw lag een gewond hert. Het ademde onregelmatig en leek de dood nabij te zijn.

'Dood het,' beval de vos.

Met een ruk richtte Ai haar blik op hem. Hoe kon hij haar vragen zoiets te doen? Ze kon toch geen moord plegen? Al het leven was heilig. Ze zou het moeten helpen, al wist ze niet hoe.

'Zie het niet als moord,' zei de vos, haast alsof hij haar gedachten gelezen had. *'Het is al stervende. Je verlost hem slechts uit zijn lijden.'*

'Maar...' stamelde ze.

'Ai, je hebt weinig keuze. Als je wilt overleven, en je zou hier niet staan als je dat niet wil, moet je dit doen. Dit is hoe de natuur werkt. Accepteer het.'

De vos klonk onaangedaan. In zijn blik zag Ai ech-

ter iets teders, alsof hij oprecht om haar gaf. Waarom zou hij dit anders doen? *Dat is een goede vraag... Waarom doet hij dit überhaupt? Hoe weet hij mijn naam?*

'Kan het niet anders?' probeerde ze nog.

In tegenstelling tot de woede-uitbarsting die ze verwachtte, zei de vos op een bijna warme toon: *'Ik snap dat je het moeilijk vindt, maar dit is nu eenmaal hoe overleven werkt. Je kunt niet wachten op de goden om je genade te schenken en op magische wijze je maag te vullen, hè.'*

Ai keek verslagen naar de grond. Misschien was het toch beter als ze het deed. Ze zou het dier inderdaad uit zijn lijden verlossen, vertelde ze zichzelf. Rillend liep ze naar het stervende hert en knielde erbij neer. Uit de tas om haar middel haalde ze een mes dat ze gebruikte om het aantal verstreken dagen op de boomstam bij te houden. Het was inmiddels tamelijk bot.

De wolken braken open en de zon bescheen het lichaam van het hert. Het licht was meer dan welkom. Helaas drong de warmte ervan minder goed door.

De vos legde Ai stap voor stap uit wat ze moest doen. Het was niet zo dat Ai niet wist hoe het werkte; de dorpslager had het voor dit alles noodzakelijk gevonden om de kinderen uit te leggen wat hij precies deed voor zijn werk. De helft van de kinderen rende erna huilend naar huis, waarna de slager zich moest verantwoorden tegenover de ouders. Waarom de slager er nooit mee opgehouden was, wist Ai niet. Zij was een van de kinderen geweest die met ogen vol tranen haar blik had afgewend. De woorden die de slager gesproken had, waren echter blijven hangen.

'Snijd zijn keel door,' droeg de vos haar op.

Ze aarzelde nog een moment en deed toen wat hij zei. Ze zette haar mes tegen de keel van het zwaar ademende hert en kneep haar ogen dicht, toen ze het doordrukte. Het bloed gutste uit de snee. Vol afschuw keek Ai naar haar handen die door rood bedekt wer-

den. Het bloed was warm, maar dat maakte het niet beter. Met het bloed stroomde het leven van het dier uit zijn lichaam. Met bevende lippen prevelde Ai: 'Vergeef me.'

Ze snoof en richtte haar blik op Chimata, als om te vragen wat de volgende stap was.

'Goed zo,' zei hij. 'Gebruik nu je mes om het te villen. Weet je hoe dat moet?' Zijn stem klonk nu een stuk meer begripvol.

Ai trachtte antwoord te geven, maar zelfs een simpele 'ja' kreeg ze niet over haar lippen. Chimata bleef kalm en beschreef hoe ze het lichaam moest positioneren en welke handelingen ze moest verrichten. Ai veegde haar handen aan haar japon af en maakte een snede van onderen tot aan de keel, oppervlakkig genoeg om geen organen te beschadigen. Daarna trok ze de huid en vacht zo goed en kwaad als dat ging weg. Haar handen trilden hevig. Het ergste moest echter nog komen: de organen. Ze waren behoorlijk vies en glibberig.

'Wees voorzichtig,' waarschuwde Chimata. 'Zorg ervoor dat je niet in de blaas snijdt. Haal hem er voorzichtig uit.'

'De blaas... welke is de blaas?' vroeg Ai gedesoriënteerd. Dit was de eerste keer dat ze de binnenkant van een wezen zag. Chimata kwam dicht bij haar staan en keek over haar schouder mee.

'Zoek de urinebuis,' zei hij, 'en volg die. Dan kom je vanzelf bij de blaas uit.'

Ai slikte enkele keren en deed haar best om het beven van haar ledematen in bedwang te houden. Ze had het bloed op haar handen al smerig gevonden, maar de ingewanden waren gewoonweg misselijkmakend. Zo nu en dan moest ze kokhalsneigingen onderdrukken.

'Het hart en de nieren zijn eetbaar, zorg ervoor dat je die

niet wegdoet,' zei de vos nog.

Ai knikte en veegde met haar mouw haar tranen weg, daarbij het contact tussen haar besmeurde handen en haar gezicht zo goed mogelijk vermijdend.

Toen ze eindelijk klaar was, knikte Chimata goedkeurend. *'Goed gedaan. Maak nu een vuur.'*

Ze schrok op bij die woorden. 'Nee,' zei ze protesterend, nog voordat ze er echt over na had gedacht. Stom, natuurlijk. Had ze verwacht dat ze met een hert haar honger zou kunnen stillen, zonder het vlees te roosteren? Vuur was onvermijdelijk. Ook tegen de kou was het noodzakelijk.

'Waar moet ik vuur mee maken?' vroeg ze. 'Het is niet makkelijk om hier droge takken te vinden, en daarnaast heb ik lang niet genoeg energie voor het wrijven.'

De vos knikte met een veelzeggende blik. Hij leek zich nergens zorgen om te maken. *'Kom op, kind,'* zei hij. *'Zeg me niet dat je geen andere manieren weet om vuur te maken.'*

Ai keek hem afwachtend aan.

'Neem het hert mee. Ik weet dat je moe bent, maar het duurt niet lang meer.'

De vos ging haar voor naar een haar nog onbekende plaats. Ai probeerde het hert mee te slepen. Hoe wilde ze dit voor elkaar krijgen? Ze was zwak en uitgemergeld. Met haar kleine beetje spiermassa en een scheutje adrenaline wist ze het uiteindelijk toch voor elkaar te krijgen.

De vos bracht haar naar de oude treurwilg die nu grotendeels in wit gehuld was. Hij legde zijn poot op het water dat er normaal gesproken langs stroomde, maar nu bevroren was.

'Je gaat vuur maken met ijs,' grijnsde hij.

Ai stond perplex.

'Hup, schiet op. Gebruik dat mes van je om een stuk ijs

eruit te hakken.'

Langzaam keek ze van haar mes naar het ijs. De winter was nog niet lang geleden begonnen en het ijs was daardoor nog redelijk dun. Het moest te doen zijn. Ze knielde bij het ijs neer en sloeg haar mes erin. Het was wellicht niet het meest praktische gereedschap hiervoor, maar daar ging ze nu niet over klagen.

Zwaar ademend veegde ze het zweet van haar voorhoofd. Door de inspanning had ze minder last van de kou. Ergens was ze daar best dankbaar voor. Uiteindelijk kreeg ze het voor elkaar een stuk ijs los te krijgen. Het was helder genoeg voor het plan van de vos.

Ai koos een plek die zo goed mogelijk in de zon was en klopte de sneeuw van de takken die haar omringden, opdat het niet door de hitte van de vlammen zou smelten en op het vuur zou vallen. Vervolgens groef ze een kuil, groot genoeg voor het vuur en haarzelf, verzamelde takken en sneed stukken schors van de bomen. Haar hart klopte hevig door alle lichaamsbeweging.

'Haal alle sneeuw van het ijs,' zei de vos. *'Vorm het ijs vervolgens tot een bol.'*

Ze pakte haar mes om de hoeken van het blok ijs eraf te schaven, totdat zowel de bovenkant als de onderkant van het blok bolvormig waren. Het duurde gekmakend lang. Goed glad was het blok bij lange na niet. *Ach ja, beter gaat het niet worden.*

'Houd het ijs nu tussen de zon en het hout.'

Ze deed exact zoals de vos zei. Ze zag hoe het ijs het zonlicht deed focussen op het hout. Even later begon het zo onderhand opgedroogde hout te branden.

Geleidelijk voegde ze meer takken en boomschors toe om het vuur te voeden. De hitte verspreidde zich langzaam door haar lichaam en het hevige trillen van haar ledematen werd minder. Na de winterse kou voelde de warme gloed van de vlammen haast eufo-

risch.

Niet lang daarna zat ze bij het vuur het geroosterde hertenvlees te eten. Ondanks dat ze de warmte hard nodig had, bleef ze de vlammen eng vinden.

'Je hebt het goed gedaan, kind,' prees de vos haar.

Hoewel het moeilijk was geweest, moest Ai toegeven dat ze blij was dat ze het gedaan had. *'Bedankt,'* zei ze. *'Ga je me nu nog vertellen wie je bent? En waarom je me überhaupt helpt?'*

'Ach, kind,' grinnikte de vos. *'Ik ben je beschermer, Chimata.'*

'Beschermer?'

Chimata knikte en kwam op Ais schoot liggen. Zijn vacht was heerlijk warm.

'Ja. Zoals ik al zei, ik ben degene die je in leven gaat houden.'

Ze keek dankbaar op hem neer. Wat had ze zonder hem moeten beginnen?

'De wereld is wreed, kind,' zuchtte Chimata, *'maar zolang je precies doet wat ik zeg, komt alles goed.'*

Ai knikte gehoorzaam. Ze was de vos haar leven verschuldigd. Ze zou hem laten zien dat ze het waard was geweest. *'Bedankt,'* herhaalde ze met tranen in haar ogen.

Er was sindsdien veel gebeurd. Ai dacht er niet graag aan terug. Hoe erg de situatie echter ook was geweest, Chimata had haar nooit in de steek gelaten. Ze glimlachte naar hem.

De vos naderde haar, liep om de wilg heen en ging naast haar zitten.

'Ik heb het vanochtend weer geprobeerd,' vertelde Ai hem, terwijl ze de helft van haar vrucht voor de vos neerlegde.

'En?'

'Ik voelde niks.' Ze liet haar schouders hangen.

'Papa had me beloofd dat hij naar me toe zou komen, maar er is al vijf jaar verstreken en hij is er nog steeds niet. Wat moet ik doen?' Ze trok haar knieën op naar haar gezicht en legde haar armen eromheen.

'Tja, dat zijn ouders, hè. De ene dag zorgen ze voor je en de andere dag zijn ze foetsie.' De vos zakte achterover en pakte de vrucht op. *'Ik stond er na minder dan een jaar al alleen voor.'*

'Wat erg,' zei Ai meelevend.

'Ach, wat kan ik zeggen? Dat is de wereld, hè.' Chimata probeerde de vrucht op zijn poot te laten draaien als een tol.

Ai richtte haar blik op het water voor haar. 'Het is wel een sombere wereld dan.'

'Niet zo triest doen, hè. Je hebt altijd mij nog.'

Ze knikte. 'Bedankt.'

Chimata keek even zwijgend in de verte. Miljoenen gedachten leken door zijn hoofd te spoken, waar zij niet bij kon. *'Papa komt eraan zodra hij kan... is wat je vader zei, toch?'* zei hij ten slotte op een haast nonchalante toon. *'Wat een leugenaar, hè.'*

Ze keek de vos aan alsof hij haar in het gezicht geslagen had. 'Wa-waarom zeg je dat nu weer...?'

'Wat? Deed dat pijn?' vroeg de vos met een onverschillige stem.

'Ja.'

'Mooi zo,' siste Chimata. Hij keek haar recht in de ogen aan.

Ai verplaatste haar blik snel naar het water. Ze wilde niet dat hij haar zou zien huilen. Het vocht in haar ogen maakte haar zicht wazig. Ze deed haar best om het in te houden.

'Jank toch niet zo. Je weet zelf dondersgoed dat er twee dingen gebeurd kunnen zijn. Of je vader is een vuile leugenaar en heeft je laten barsten, of hij heeft jaren geleden het loodje gelegd.' Chimata's woorden waren als koude

messen die hij genadeloos in Ais borstkas stak.

'Papa leeft nog! Hij heeft in oorlogen gevochten en ze allemaal overleefd.' Ze richtte haar blik weer op het water. 'Hij leeft nog. Dat móét wel,' mompelde ze, meer tegen zichzelf dan tegen Chimata.

'Wat jij wilt, kind,' zei hij onverschillig. *'Dat betekent dus dat hij je voorgelogen heeft. Ach ja, wat geeft het? Zo-veel kinderen worden door hun ouders voor dood achtergelaten. Het beste wat je kunt doen, is het loslaten. Je kunt alleen op jezelf bouwen, en mij. Zolang je die gedachte vasthoudt, blijf je in leven.'*

Ai wilde hem slaan. Ze wilde Chimata een fractie van de pijn laten voelen die hij haar met zijn woorden bezorgd had. Toch deed ze het niet. Waarom eigenlijk niet? Hoe hard zijn boodschap ook was, ergens had hij een punt. Hij had al wel vaker gezegd dat ze moest leren alleen op zichzelf te rekenen, en tot nu toe had hij haar succesvol geholpen in leven te blijven. Maar toch... toch vond ze dat hij vaak te bot was. Niet dat ze de ruggengraat had om daar tegenin te gaan. Dat was dan ook een ander punt waar Chimata haar constant op aansprak.

Ai veegde haar tranen weg. 'Je hoeft niet zo gemeen te doen.'

'Iedereen liegt. Iedereen wil je pijn doen. Wen er gewoon aan.' Er klonk geen greintje medelijden in zijn stem. *'Ik zeg het voor je eigen bestwil, hè.'*

Ai snoof en draaide haar hoofd om iets terug te zeggen. Chimata was echter nergens te bekennen. De wind waaide langs de hangende bladeren van de treurwilg. Chimata's helft van de eivormige vrucht lag op de grond.

Ze keek verward om zich heen. Ze had hem niet weg horen gaan.

'Maak je geen zorgen. Ik ga nergens heen. Ik ben niet zoals die liegende ouders van je.'

De stem klonk luid in haar hoofd. Ai legde tevergeefs haar handen tegen haar oren; de vos was niet uit te sluiten. Zoiets als dit had hij nog nooit eerder gedaan. Ook al had hij wel vaker nare dingen gezegd, hij had het altijd goed bedoeld.

‘Ga weg. Ik wil je niet in m’n hoofd hebben!’ probeerde ze.

Chimata lachte. *‘Ah, ben je nu zelig? Zo hulpeloos en zwak. Geef het toe, kind. Je wilt me toch niet weg hebben? Ik ben de enige die om je geeft, hè. De enige die voor je zorgt.’*

‘Laat me met rust!’ krijste Ai. Ze drukte haar handen tegen haar gezicht.

Chimata lachte harder. *‘Wil je dat ik je alleen achterlaat?! Ik ben de enige die je hebt! De enige die nooit tegen je gelogen heeft! De enige die je kunt vertrouwen!’*

Ai viel achterover tegen de stam aan. Ze huilde en lachte en huilde weer.

‘Is ze dood?’

Ai voelde iemand zijn koude vingers tegen haar hals leggen.

‘Nee, ze leeft nog.’

‘Gelukkig. We hebben al lang genoeg gezocht, vind ik.’

Ai opende langzaam haar ogen. Haar hoofd voelde zwaar aan. Ze was kennelijk na haar huilbui in slaap gevallen. Haar blik viel op een lichtelijk gezette man met een klein baardje en een kaal hoofd. Hij was bewapend en had ondanks dat een angstige uitdrukking op zijn gezicht. Aan zijn bezittingen te zien, had hij zich voorbereid op een lange tocht.

Nog meer mensen! Een overweldigend gevoel van paniek vulde haar en ze schoot overeind.

Een donker geklede man naast hem hief direct zijn hand en mompelde: ‘Kūki.¹’

1 Lucht

Ai merkte hoe de lucht om haar heen haar niet toestond zich te bewegen. Uit alle macht probeerde ze op te staan, maar zonder succes. Haar hart klopte prompt drie keer zo snel als normaal. 'Wie zijn jullie? Wat moeten jullie van me?'

'Houd je kop, serpent,' beet de magiër haar toe.

'We zijn door Zijne Majesteit persoonlijk aangewezen om op jacht te gaan naar elfen buiten zijn grootse rijk,' zei de ander.

'Hij heeft genoeg van de Akuma en de aanslagen die zij plegen in zijn rijk.'

'Vuile terroristen,' siste de donker geklede man.

Akuma? Waar gaat dit over?

Haar brein leek kortsluiting te hebben. De woorden gingen langs haar heen, maar kwamen niet binnen. Het enige waar ze nu aandacht voor had was haar blinde angst. Ze moest hier weg! Ze kon zich alleen met geen mogelijkheid bewegen.

'Meerdere mensen zijn gestuurd om de ware identiteit van deze criminelen te achterhalen. Helaas is iedereen hier tot nu toe in gefaald en de koning wil geen kostbare mensenlevens meer opofferen. Daarom zijn wij op jacht naar elfen die dit werk op kunnen knappen. Zo zijn jullie toch nog ergens goed voor,' legde de man met het baardje uit. 'Ik bedoel, niemand kan het iets schelen of een elf leeft of niet.'

Die woorden deden het bloed naar haar kruin stijgen, de temperatuur steeg meer en meer, totdat het punt kwam dat ze een soort gevoelloosheid ervaarde. De hitte in haar hoofd was verdwenen en haar gedachten waren helderder dan ze in jaren geweest waren.

'Dus... hoe ga je je hieruit redden? Mensen zijn slecht nieuws, hè. Ga je je gewoon overgeven? Dom kind dat je bent...'

De opmerking van de vos maakte de situatie niet beter, al had hij wel gelijk.

Het bedenken van een ontsnappingsplan had nu de hoogste prioriteit en Ai deinsde voor geen druppel bloed terug. Die gedachte beangstigde haar meer dan ze toe durfde te geven, maar de vreedzame weg – haar reguliere plan van actie als ze reizigers in het bos ontdekte – was ze al gepasseerd. Voor haar belagers leek ze totaal geen bedreiging, ze was immers onbewapend en tenger gebouwd. De mollige man kon ze zonder twijfel aan. Zijn jachtpartner was een ander verhaal. Ze moest dit slim aanpakken.

Als klein kind had ze lessen gevolgd op een krijgersschool in een dorp niet ver van Hoshimura. Vijf jaar geleden was haar echter duidelijk geworden dat theorie en praktijk lang niet altijd hetzelfde pad bewandelden. De academie was letterlijk kinderspel geweest. Dit was de echte wereld. Ze kon het zich niet veroorloven angstig terug te krabbelen. Tijdens de lessen kon je je altijd overgeven en het later opnieuw proberen, maar die luxe had ze niet meer.

‘Wat denken jullie aan mij te hebben?’ vroeg Ai. ‘Zoals jullie kunnen zien, ben ik niet bepaald gebouwd voor een koninklijke missie. Ik ben fysiek zwak en ik kan geen magie om daarvoor te compenseren.’

‘Houd je mond,’ gromde de donker geklede man. Zijn metgezel, daarentegen, had zijn mond al geopend om antwoord te geven.

‘Denk je dat het ons uitmaakt of je geschikt bent?’ zei hij schamper. ‘Zelfs als je de missie niet kunt voltooien, krijgen we toch wel voor je betaald. En elfen zijn vandaag de dag behoorlijk waardevol, wel vijftig gouden munten.’

‘Waarom zoveel?’ vroeg Ai sceptisch. Het leek haar onwaarschijnlijk dat de koning zoveel zou betalen voor een elf. Eén gouden munt was al genoeg voor een jaarvoorraad aan rijst.

De man boog voorover en bracht zijn gezicht dich-

ter bij het hare. 'Omdat niemand sinds de jacht begon, twee jaar geleden, ook maar één elf gevonden heeft,' antwoordde hij. Vervolgens ging hij weer recht staan en er vormde zich een zelfgenoegzame grijns op zijn gezicht.

'Natuurlijk ben ik een uitzonderlijke jager,' voegde hij er trots aan toe. 'De koning had me niet voor niets deze opdracht gegeven. Al die onnozele jagers van vorige jaren verdienen het niet eens zichzelf jagers te noemen.' Hij wuifde spottend met zijn hand de denkbeeldige jagers weg.

De donker geklede man keek hem geërgerd aan. Ai kon zich wel voorstellen dat hij zijn metgezel liever kwijt dan rijk was.

'Maar,' zei de bebaarde man luid, 'laten we niet treuzelen. De reis terug naar Himiyako zal nog wel enkele dagen duren.' Hij wendde zich tot zijn jachtpartner. 'Li, neem de elf mee.'

Rī? Komt hij uit Sunakoku? Ten westen van Ōkoku, aan de andere kant van de zee, lag Sunakoku. Ai was er zelf nooit geweest, maar reizigers uit Sunakoku hadden weleens Hoshimura bezocht. Ze hadden grappige namen gehad. De naam Li deed haar daaraan denken.

Ai voelde hoe de luchtdruk om haar heen afnam. Li had zijn luchtmagie zo te merken opgeheven. Voordat ze echter een mogelijkheid zag om te ontsnappen, greep hij haar ruw bij haar armen beet en hield ze strak achter haar rug. Hij bond haar polsen aan elkaar vast met een reep katoen. Kennelijk vond hij dat genoeg; misschien was het te vermoeiend voor hem om zijn luchtmagie de hele reis lang in stand te houden.

Li pakte Ai bij haar bovenarm en trok haar mee. Aan de zon te zien liepen ze richting het noorden. Zo nu en dan vond Li blijkbaar dat Ai te langzaam liep, en liet hij de wind haar een duw in de rug geven.

Ai keek ondertussen zo onopvallend mogelijk om

zich heen. De route was naar het oosten afgeweken, wat haar deed vermoeden dat de jagers haar naar de grote weg brachten. Zowel koeriers als reizigers gebruikten die weg, waardoor hij bijna nooit verlaten was. Als ze daar inderdaad aan zou komen, zou haar ontsnappingskans kelderen. Ze moest los zien te komen en weer terugreizen richting het zuidwesten.

Na een tijdje lopen vond ze een moment waarop geen van beide mannen alert was. De gezette man was druk bezig met zijn verhaal en zijn zwiigende jachtpartner sloeg verveeld de vliegen van zich af. Ai had zich in de tussentijd stilgehouden en probeerde met al het geduld dat ze bij elkaar kon sprokkelen, haar handen uit de katoenen boeien te wringen.

‘Dus ik werd het paleis binnengelaten. Hét paleis van de koning. Normale burgers zijn er verboden, weet je, maar de koning vond mij belangrijk genoeg om me te onthalen. Nou, ik kan je zeggen, die man is machtig. Hij weet wat hij wil en gaat er ook voor. Ik heb respect voor zulke mensen. En zijn adviseur, wat een intelligente vent is dat. Hij zag meteen potentie in me. Hij zei dat hij alleen mij vertrouwde met het opsporen van elfen. Geen grap. Hij kwam me zelfs later nog opzoeken. Om een betere gast kan je niet vragen.’

De donker geklede man zuchtte alsof hij het verhaal al duizenden keren gehoord had.

De kale man negeerde de zucht en ging ongestoord verder met zijn verhaal. Hij had net zo goed tegen zichzelf kunnen praten. ‘Ik heb natuurlijk al heel veel magische wezens gevonden en gerapporteerd, dus hij wist wel dat hij veel van me kon verwachten. Wat kan ik zeggen? Ik heb gewoon een neus voor dit soort dingen. Misschien krijg ik wel een onderscheiding. Ik durf te wedden dat de koning mijn prestaties zo wonderbaarlijk vindt dat hij me de hand van zijn dochter geeft. Heb je haar ooit gezien? Wat een schoonheid.

Er zijn nog steeds discussies over of zij de troon moet krijgen of haar broertje. Ik ben er vrij zeker van dat Hoshi koningin wordt. Ik bedoel, de kleine prins kan sinds vijf jaar geleden bijna niets meer. Het zou me niet verbazen als hij binnenkort gewoon een keer dood neervalt.'

Zijn partner keek geërgerd om zich heen. Misschien was hij op zoek naar nieuwe vliegen om weg te slaan. Dan had hij tenminste iets te doen.

Ai voelde hoe het geestenschild van de twee zwaar verdund was, wat inhield dat ze hun concentratie hadden laten varen. Ze moest nu wel opschieten. Ze bewoog haar polsen nog wat meer en merkte dat het katoen al bijna bij haar knokkels was. Nog een klein stukje en dan zou ze vrij zijn. *Kom op, kom op, kom op... Gelukt!* Ze hield haar triomf zo goed mogelijk verborgen.

'Niet treuzelen, kind. Doe het nu!'

Ze keek nog een keer naar de mannen. Misschien moest ze toch nog wachten?

'Laat me raden? Je durft het niet, hè. Die emoties van je worden je dood! Je goden gaan je niet redden, hoor!'

Chimata's stem spatte vuur van woede. Ai wilde tegen hem in gaan, maar ze wist niet goed wat ze moest zeggen. Hij had meestal wel gelijk.

'Dood hem! Nu! Of moet ik het voor je doen?'

Ai liet verslagen haar hoofd hangen. Ze had weinig keuze, dus ze liet zich helpen. Nog geen seconde later voelde ze hoe Chimata's energie zich over haar hele lichaam verspreidde. Haar hart kalmeerde en haar emoties werden dof. Nu was ze er klaar voor. Bliksemsnel greep ze een van de uitstekende wapens van de praatgrage man en met een vlotte beweging sneed ze de keel van Li door. De ogen van haar slachtoffer stonden wijd opengesperd, terwijl het bloed uit de snee in zijn keel spoot en hij de rode vloeistof zelfs

ophoestte. Gorgelend viel hij op de grond, waar hij na een tijdje levenloos en met doffe ogen lag. Het lijk deed haar niets. Ze voelde medelijden noch spijt.

De kleine man probeerde tevergeefs te vluchten. Ai greep hem bij de kraag van zijn tuniek en legde de met bloed besmeerde ijzeren dolk ook op zijn keel. Ze besloot hem te laten leven.

‘Stop de jacht,’ siste ze, ‘en reis naar Himiyako. Zeg daar tegen *Zijne Majesteit* dat deze elf niet van plan is haar leven te geven voor een lafaard als hij. Als hij wil dat ik zijn probleem voor hem oplos, mag hij dat persoonlijk komen zeggen.’

De kleine man knikte angstig.

Ai voelde woede in haar binnenste koken. De hulpeloze blik van de man deed haar goed. Nu was zij een keer degene die de touwtjes in handen had.

‘Oh,’ voegde ze toe, ‘en zeg tegen meneer de koning dat ik hem hoogstpersoonlijk de dood tegemoet stuur, mocht hij proberen bij mij in de buurt te komen.’

De kleine man knikte nogmaals en Ai bevrijdde hem uit haar grip. Ze keek toe hoe hij wegrende en draaide zich pas om toen hij uit het zicht was.

De koning had haar leven kapotgemaakt, toen hij haar dorp af liet branden. Hij had haar nachten vol angst en wanhoop bezorgd. Nu was het zijn beurt. Hij had Ai haar ouders afgenomen. Ai zou niets liever willen dan wraak, al schaamde ze zich voor die gedachte. De goden keurden wraak ten zeerste af, wist ze. Als ze tegen haar religie in zou gaan, kon ze evengoed de missie van koning Tora uitvoeren en zich bij de Akuma aansluiten. Maar dat weigerde ze. Haar goden hadden haar de afgelopen jaren staande gehouden – samen met Chimata – en dit zou een vreemde manier zijn om ze daarvoor te bedanken.

Ai kon er beter voor zorgen dat ze de koning nooit tegen hoefde te komen.

De bulderende stem van Chimata vulde plots haar hoofd. *'Waarom deed je dat nu weer!? Je had hem moeten doden!'*

'Tora moet leren dat hij niet iedereen klein kan krijgen,' snauwde Ai.

'Dom wicht dat je bent! Wil je gevonden worden, ofzo? Die vent zei dat ze in jaren geen elf gevonden hadden! En nu heb jij willens en wetens de hele wereld laten weten dat je bestaat! Denk je serieus dat ze je nu met rust gaan laten?!'

Ze had verwacht dat Chimata trots op haar zou zijn. Ze had zich sterk opgesteld. Dat was wat de vos wilde dat ze deed, toch? Ze had laten zien dat ze geen makkelijk slachtoffer was.

'We confronteren de problemen wel wanneer ze komen,' zei ze uiteindelijk.

'Denk toch eens na, kind! De volgende keer doe je wat ik zeg, precies zoals ik het zeg!'

Ondanks dat Ai zijn reactie nog steeds niet helemaal snapte, stemde ze ermee in. Hoe onterecht ze Chimata's woede-uitbarsting ook vond, hij had wel gelijk toen hij zei dat ze niet meer in het woud kon blijven. Het idee dat ze na al die jaren deze plek zou verlaten voelde vreemd. Ze voelde zich angstig en opgelucht tegelijkertijd. Ze wist niet goed wat ze ermee moest, dus schoof ze haar emoties voor nu opzij. Ze konden wachten; eerst moest ze een plan maken. Misschien kon ze naar het noorden gaan?

'Niet het noorden. Dan loop je recht in koning Tora's armen. Ben je nu al vergeten wat die reizigers hadden gezegd? Er zijn controlepunten, hè. Als de koning iedereen wil inspecteren die zijn land in komt, zal hij getrainde magiërs bij die controlepunten gestationeerd hebben. Daar kom je met geen mogelijkheid ongezien langs!'

Chimata had alweer gelijk. Als ze naar het westen ging, zou ze bij de zee uitkomen, dus dat was geen optie. In het oosten was alleen het onvruchtbare land, de

eeuwige nalatenschap van de Rassenoorlog. Dan bleef het zuiden over. In het zuiden was de Shiroyama, een bergketen die de officiële grens van Ōkoku vormde. Ai kon over de bergpas reizen. Als ze in Ginkoku was, kon de koning haar niets maken.

'Niet te enthousiast worden. Ginkoku is een mensenland.'

Dat was ook waar. Als het haar zou lukken om direct naar Mizushima door te reizen, zou ze veilig zijn. Dat eiland was van de nimfen. Een elf kon daar vast wel onderdak vinden. Ze moest in Ginkoku gewoon zoveel mogelijk in het beboste gebied zien te blijven.

In gedachten verzonken, sprokkelde ze hout bij elkaar en tilde moeizaam het lichaam van haar belager erop. Ze gooide de inhoud van de buidel die hij bij zich had gedragen op de grond in de hoop vuurstenen of zwavelstokjes te vinden. Ze zuchtte opgelucht toen ze de stenen zag. Het bespaarde haar de moeite om terug te rennen naar haar slaapplek en het paar te pakken dat ze enkele jaren geleden van twee andere nietsvermoedende reizigers gestolen had.

Ze wreef de stenen tegen elkaar, tot de vonk oversloeg en het vuur geleidelijk aan groter werd. Even bleef ze kijken hoe het lichaam brandde. Het vuur had een vreemd effect op haar. Het wekte een soort diepgewortelde angst. Ai voelde hoe haar lichaam trilde. Ze onderdrukte de neiging om op te staan en weg te vluchten. Het was oneervol om het lijk brandend achter te laten. Ze moest wachten totdat het vergaan was.

Ze bleef rillend zitten, totdat ze zag dat het lichaam zo goed als volledig verbrand was. Nu was het tijd voor een gebed. Zo kon de ziel zijn weg naar het Hier-namaals vinden. Ze vroeg de goden om vergiffenis, waarna ze opstond en terug naar haar slaapplek liep. Ze raapte haar weinige bezittingen bij elkaar en stopte ze in de buidel van de dode man. Alles deed ze in stilte

uit respect voor haar slachtoffer. Elk leven was heilig, maar in haar jaren in het woud had ze geleerd dat doden soms noodzakelijk was om te overleven.

Wat had ze destijds vreselijk gehuild toen ze voor het eerst dat hert doodde. Ze dacht er niet graag aan terug. Zonder Chimata had ze nooit de moed gehad om dat te doen, en was ze waarschijnlijk doodgevroren. Snel joeg ze de herinnering aan haar donkere, eenzame eerste jaren in het woud weg en liep ze met een snelle pas richting de bergen. *Hoe eerder, hoe beter.* Het zou lang duren voor ze bij haar eindbestemming was, maar het zou wel veiliger zijn. Ze had al jaren geweten dat ze ooit het koningswoud zou moeten verlaten. Het was immers nog binnen de grens van Ōkoku, wat het altijd al risicovol had gemaakt. Toch had ze nooit gedurfd echt te vertrekken. Was het echt alleen angst geweest wat haar ervan weerhouden had? Of was het ook hoop dat haar ouders toch nog leefden en zich aan hun belofte zouden houden? De hoop dat ze haar in het woud zouden zoeken...

Ai voelde haar ogen vochtig worden. Beschaamd veegde ze met haar mouw de tranen weg. Ze was toch geen klein kind meer? Achter de bergen zou ze opnieuw moeten beginnen. En was dat niet waar het leven om draaide? Jezelf uitdagen en ontwikkelen? Het klonk zo eenvoudig.

Ze zou tijdens haar reis op haar hoede moeten blijven, want bij de bergen liepen rovers rond. De bergpas was een gevaarlijke route en helaas ook de enige. Ōmori was niet bijster groot, dus haar tocht over de bergpas was niet ver van haar verwijderd. Ze had ongeveer een dag de tijd om zich mentaal voor te bereiden.

Na enkele uren op pad te zijn geweest, begon ze zich af te vragen of ze dit wel echt moest doen. Ze stopte abrupt en draaide zich enkele keren om. *Vervloekt! Wees niet zo'n lafaard, Ai!* Ze aarzelde en liep uit-

eindelijk toch door.

Toen de nacht viel, twijfelde ze opnieuw of ze verder moest gaan of niet. Ze wilde Chimata om advies vragen, maar was daar te koppig voor. Ze moest het zelf oplossen. Ze moest hem laten zien dat ze voor zichzelf kon zorgen.

Ze durfde geen vuur te maken om roofdieren op afstand te houden, dus voelde ze bij de breedste boom die ze zag of er andere wezens in zaten. Toen ze er zeker van was dat ze alleen was, klom ze de boom in. Ze situeerde zichzelf op de plek waar de stam zich opsplitste in drie dikke takken en leunde met haar rug tegen een van de drie.

Zoals gebruikelijk kon ze de nacht niet doorkomen zonder tientallen keren wakker te worden. Ze vervloekte haar hoofd. Waarom kon ze niet normaal slapen?! Haar gedachten hielden haar wakker. Wat zou er gebeurd zijn, als ze tijdens het bloedbad haar vader niet achtergelaten had? Die vraag stelde ze zichzelf vaak. Nu twijfelde ze ook over de mollige jager. Had ze hem toch moeten doden? Was ze inderdaad dom geweest? Ze wist het niet meer. Ze peinsde tot haar bewustzijn tijdelijk wegglipte om niet lang daarna terug te komen. Ze sloeg haar armen over elkaar. Het was weer eens een lange nacht.

Ai liep met de slaap nog in haar ogen verder richting Shiroyama. Haar spieren voelden zwak en haar huid voelde niet als de hare, haast alsof het niet goed om haar lichaam paste.

Ze voelde zich leeg. Het was niet abnormaal voor haar om zich zo te voelen – het gebeurde immers regelmatig dat nachtmerries haar geen slaap gunden – en meestal haalde een goede sprong in het water het ergste weg. Nu was er echter nergens een beek of rivier te bekennen, dus sjokte ze verder. Na uren viel

haar oog op een pad dat van aarde overging naar rots. Ai volgde de weg en merkte dat de grond steeds hoger werd.

Ze liep door, tot ze bij een houten poort arriveerde.

山
道

Yamamichi, stond erop geschreven. Daar was het dan: de beroemde bergpas. Bijna alle helden van volksverhalen raakten hier in de meest epische gevechten verzeild.

Ai moest meteen denken aan het epos van Seishin, een geest die ooit de bergpas had bewoond. Hij had reizigers de weg versperd en de vorm van hun grootste angst aangenomen. Zij die hun angsten overwonen, hadden door mogen lopen, maar zij die een zwak hart hadden, waren gedoemd geweest te verdwalen en weg te kwijnen. Uiteindelijk was er een naamloze man langsgekomen. Seishin had in zijn hart naar zijn diepste angst gezocht en was verrast geweest door wat hij vond. Alles wat de man vreesde, was namelijk ook alles wat hij bewonderde. Seishin had zich geen raad geweten met het hart van de man. De man had Seishins radeloosheid opgemerkt en gezegd: 'Zeg me, grote geest. Jij neemt de vorm aan van ieders grootste angst, maar wat is de jouwe?' Seishin had zichzelf zwakker voelen worden en verslagen geantwoord: 'Mijn angst is dat iemand mijn pad kruist die mij niet vreest.' De man had begripvol geknikt en gezegd: 'Dan is dit jouw kans om je angst te overwinnen.' Seishin had zijn kracht hervonden, zijn angst geconfronteerd en na eeuwen de bergpas achter zich kunnen laten.

Het was misschien niet een episch gevecht. Toch

had dit verhaal Ai altijd geboeid. Nu ze erover nadacht, leek ze zelf op de geest. *Nou, als Seishin het kan, kan ik het ook.*

Vol goede moed zette ze haar eerste stap op de rotsachtige bergpas. Hoewel de kale omgeving niet veel goeds deed voor haar stemming, gaf de stilte haar een veilig gevoel. Als iemand haar hier zou benaderen, zou ze hem in ieder geval aan horen komen.

Ze was al relatief ver gekomen toen ze de voetstappen van meerdere mensen hoorde. Ze voelde een sterke energie van achteren dichterbij komen. Snel probeerde ze een schatting te maken van het aantal achtervolgers. De energie die ze voelde, vertelde haar dat er zeker meer dan tien mensen waren. In principe had ze nog een kans om weg te komen. Hopelijk bevonden zich geen magiërs in de groep, want dat zou haar ontsnappingskans flink verminderen.

Ze wachtte geen seconde langer en zette het op een rennen. Ze was ongeveer halverwege de bergpas, dus ze kon het in theorie nog halen. Eenmaal binnen de beschutting van de bossen zou ze de rovers kunnen afschudden. Daar kon ze – als het haar zou lukken om uit het zicht te verdwijnen – proberen haar geestenschild zodanig te verzwakken dat de magiërs haar tussen alle bomen en dieren niet kunnen vinden.

De voetstappen achter haar kwamen geleidelijk dichterbij, maar ze verhoogde haar tempo niet. Haar huidige tempo zou ze relatief lang vol kunnen houden. Met een rappere pas zou ze het einde van de weg niet zonder adempauzes bereiken. Deze snelheid gaf de rovers wellicht de kans om haar in te halen, maar dan zou ze in ieder geval nog genoeg energie hebben om te vechten.

Het woud was haar thuis, de bomen van het woud waren als een soort baken aan de horizon en Ai slaakte een luide kreet van opluchting. Ze moest het nog even

volhouden!

Stap voor stap kwam het groen dichterbij. Ze was nu zelfs dichtbij genoeg om de boomschors te zien!

Een tweetal rovers rende haar voorbij. Een van de twee dook naar de grond en haalde Ai met een behendige schop onderuit. Met een pijnlijke klap kwam ze op de rotsen terecht. Ze hoorde de rovers naar elkaar schreeuwen.

‘We hebben haar!’

‘Je had gelijk, het is een elf!’

Ai hoorde voetstappen dichterbij komen.

‘Goed werk. Eens zien hoeveel koning Tora bereid is te bieden.’

Wanhopig probeerde Ai overeind te klauteren. De eerste rover die het doorhad, mepte met de schede van zijn zwaard tegen haar achterhoofd.

Chimata... waar ben je...? Alles werd zwart voor haar ogen. Het woude dat haar met open armen op had gewacht, was niets meer dan een donkere vlek geworden.

Een stem die kilometers van haar verwijderd leek te zijn, riep woorden die ze niet meer kon onderscheiden. Alle geluiden stierven weg, totdat Ai alleen was met de inktzwarte leegte die haar opgeëist had.

